

TRI TÝŽDNE DO SVADBY

© WORTHINGTONOVCI ©

ELLA QUINN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Three Weeks to Wed, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zebra Books, Kensington Publishing Corp., New York 2016, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2016 by Ella Quinn

All rights reserved

Translation © Tamara Chovanová 2022

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Lee Avison / Trevillion Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2412-9

*Môjmu manželovi,
ktorý je vyše tridsať rokov
mojím hrdinom a stojí pri kormidle,
kým ja píšem.*

Pod'akovanie

Každá kniha podstúpi dlhú cestu od prvých slov autora k vydaniu. Rada by som sa poďakovala mnohým ľuďom. Svojim prvým čitateľkám Doreen, Margaret a Jenne. Dámy, vy mi vždy poskytujete fantastické rady a pomoc. Svojej skvelej agentke Elizabeth Pomadovej a vynikajúcemu editorovi Johnovi Scognamigliovi. Kensingtonskému reklamnému tímu, Jane, Alex, Vide a Lauren, za úspešné propagovanie mojich kníh. Úžasným autorkám z The Beau Monde, ktoré rýchlo a presne odpovedali na moje otázky. A v neposlednom rade svojim fantastickým čitateľkám. Nevieť ani vypovedať, ako veľa pre mňa znamená vaša podpora.

1

Koniec februára 1815, Leicestershire, Anglicko.

Obloha potemnela a vietor tak rozhojdal koč, že aspoň jedno koleso zakaždým zišlo mimo cesty. Na okná cupotali krúpy a mrznúci dážď. Lady Grace Carpenterová zabúchala na strechu koča, usilovala sa, aby ju v tom vetre bolo počuť. „Koľko nám zostáva do Vransy a psa?“

„Nie sme ďaleko, mylady,“ zakričal do vetra kočiš. „Myslím, že by sme sa tam mali zastaviť.“

„Áno, dobre, zastavte.“ Lepšie si pritiahla sobolí kožuch. Keď ráno vyrážali, bolo chladno, no jasno, nič nenaznačovalo, že by mohol prísť takýto nečas.

Sú asi hodinu od jej domu Stanwood Hallu, ale nedostanú sa tam. Urobí lepšie, ak sa spoľahne na diskretnosť hostinského z Vransy a psa, nevystaví takejto pľušti zdravie sluhov a koní.

O pár minút odbočili z cesty a kočiš privolal stajníka. Vzápätí jej rýchlo otvorili dvierka na koči a spustili schodíky. Koniar Neep ju sprevádzal od koča k otvoreným dverám na hostinci.

Privítal ju hostinský pán Brown. Plavovlasý ako pravý Sas, modrooký, strednej výšky a veku, zatvoril ťažké dvere pred vetriskom. „Mylady,“ zvolal prekvapene, „dnes večer sme vás nečakali.“

„A oprávnene.“ Grace si vyzliekla mokry kožuch, vy-

triasla ho. „Ani ja som s tým nerátala. Bola som navštíviť staršiu príbuznú a cestou sa spustil dážď a ľadovec.“

„No, tak to vyzerá, mylady,“ prikývol, „chcete niekomu urobiť dobre, a za dobrotu na žobrotu.“

„No,“ zúfalo vzdychla, „niekedy to naozaj vyzerá tak. Vďaka bohu, že sme boli blízko vás. Mám so sebou kočiča, koniara a dvoch predjazdcov,“ Grace zmraštila tvár, „ale nemám komornú.“ Modlila sa, aby nikto nezistil, že je tam bez komornej Bolton, tá na ňu určite pozrie s výrazom *ja som vám to hovorila*, keď konečne dorazí domov. „Budem potrebovať služby niektorého z vašich dievčat. A isto vám nemusím hovoriť, že ste ma tu nevideli.“

„Áno, mylady.“ Prikývol, poklopkal si po nose. „Nikdy ste tu neboli. Ale v takomto počasí sotva príde ešte niekto iný. Vy aj vaši sluhovia sa dnes v noci vyspíte v teple a suchu.“ Ukázal na dvere pri schodišti blízko spoločenskej miestnosti. „Večeru vám dám priniesť do tohto salóna.“

Vďaka sa naňho usmiala. „Ďakujem. To bude skvelé.“

Susan, jedna z Brownových dcér, zaviedla Grace do veľkej izby vzadu na prvom poschodí. Podala dievčaťu kožuch, aby ho dala vysušiť, vytriasla si sukne. „Keď budem pripravená ísť do postele, zavolám ťa.“

„Áno, mylady. Keby ste čokoľvek potrebovali, potiahnite zvonec.“ Susan urobila pukerlík a odišla.

Grace sa poobzerala dookola. Hoci sa v hostinci neraz zastavila, keď bola na rodinnom výlete, ešte nikdy tu neprespala. Tento hostinec už celé generácie patrili Brownovcom. Budova bola stará, ale čistá a dobre udržiavaná.

Vybrala knihu a štólu a zišla po schodoch do salóna. Hoci bolo skoro, iba dve preč, pán Brown zatvoril oke-

nice a dal zakúriť v kozube, ako aj zapáliť dosť sviečok, ktoré ožarovali miestnosť.

O hodinu už sedela v teple a suchu ponorená do *Madeliny*, najnovšej romancy z vydavateľstva Minerva. Aj v tom krupobití počula, že prichádza ďalší koč. Grace pustila knihu a rozmýšľala, kto to asi môže byť.

Dvere na hostinci sa prudko rozleteli. O chvíľu k nej doľahli vzrušené hlasy pána Browna a iného muža, podľa reči súdila, že je to džentlmen.

Srdce jej zamrelo. Worthington? Skutočne je to on? Celé štyri roky nepočula jeho hlas, ale nikdy naň nezabudla.

Pootvorila dvere a vykukla. Bol to on. Muž, za ktorého sa túžila vydať počas celej svojej prvej sezóny, a viac ho nevidela. Konce tmavohnedých, takmer čiernych vlasov mal mokré, lebo tam ich už nechránil cylinder z bobrej kožušiny. Keby sa obrátil, videla by jeho udivujúce lápisové oči a dlhé mihalnice.

„Nemôžete sa spýtať cestujúceho v salóne, či sa k nemu môžem pridať?“ požiadal Worthington hostinského nervózne, ale zdvorilo. Zrejme mu bolo zima a bol celý premáčaný a v spoločenskej miestnosti bude prinajlepšom chladno.

V hlave sa jej zrodila myšlienka. Grace potlačila úzkosť a odvážne vkročila do haly. „Pán Brown, jeho lordstvo sa pokojne môže navečerať so mnou.“

„Ak ste si istá, my...“

Prosebné naňho pozrela. Keby povedal „mylady“, Worthington by sa začal vypytovať. Nech sa stane čokoľvek, nesmie odhaliť jej totožnosť.

„Madam.“

Usilovala sa nedať najavo, ako sa jej uľavilo. „Áno. Môžete nám priniesť večeru, len čo sa jeho lordstvo

prezlečie.“ Grace urobila pred Worthingtonom pukerlík a vrátila sa do salóna.

Zatvorila dvere a oprela sa o ne. Teraz má možnosť, zrejme jedinú, a využije ju.

Čo to robíš, dievča? Zbláznila si sa? dohovárало jej svedomie.

Nikto sa to nedozvie. Brown poprie, že som tu bola. *Ako môžeš kázať o dobrých spôsoboch deťom, keď ty...*

„Ach, mlč,“ zamrmlala Grace. „Kedy budem mať inú príležitosť? To mi povedz. Nechcem nič iné, len stráviť s ním trochu času. Čo je na tom zlé?“

Z hrubého plášťa Mattheusa, grófa Worthingtona, stekala voda ako predtým z jeho cylindra. Pri nohách sa mu určite vytvára mláčka. Malý hostinec naňho veľmi nezapôsobil. Hoci okolo neho prechádzal, vždy keď šiel do mesta, nikdy predtým sa tu nezastavil. A nebyť zlého počasia, nezastavil by sa ani teraz.

„Môžem priložiť do ohňa v spoločenskej miestnosti, mylord,“ navrhol hostinský. „Ale v salóne už mám hosťa.“

Pozrel do pomerne veľkej miestnosti. Aj keď boli okenice zatvorené, okná hrmotali. Bolo tam zima a ťa halo. „Mohli by ste sa, prosím, spýtať vášho hosťa, či mi dovoľí, aby som tam chvíľu pobudol?“

„To nemôžem, mylord.“ Starší muž pokrútil hlavou. „Môžem vám poslať jedlo do vašej izby, ale nemám v salóne stôl navyše. Len čo sa spoločenská miestnosť trochu vyhreje, bude vám tam príjemne.“

Veľmi o tom pochyboval.

„Pán Brown...“

Keď Matt začul tichý, spôsobný, seriózny ženský hlas, zvrtol sa. Mal podozrenie, že patrí nejakej staršej dáme, možno guvernante, určite nie stelesneniu krá-

sy, čo práve videl pred sebou. Ani sa jej nestihol poďakovať, krátko kývla a zatvorila dvere.

„Zavediem vás do vašej izby, mylord,“ zahundral hostinský a zdvihol Mattovu tašku.

„Ďakujem. Teším sa, že budem znova v suchu.“ Na polceste hore schodmi zastal, pamäť sa s ním hrala na skrývačku. Pozná ju, ale odkiaľ? Z Londýna. Videl ju tam počas sezóny. Potriasol hlavou, pokúšal sa spomenúť si na čosi viac, ale nič sa mu v pamäti nevynorilo.

„Tadiaľto, mylord.“

„Idem.“ V mysli sa mu pripomenuli jej vlasy. Ligotali sa ako nová minca.

Hostinský mu podržal dvere na konci chodby. „Ďakujem.“

„Pošlem vám chlapca s teplou vodou.“

„To by som ocenil.“

Brown sa pribral zapáliť v kozube.

Matt nepoznal veľa dám, ktoré by boli ochotné sedieť v salóne s cudzím mužom. Mal čoraz silnejšie podozrenie, že sa už stretli. Kto je to, dofrasa?

„Tu sme, mylord.“

Len čo sa za hostinským zatvorili dvere, Matt začal zhadzovať vlhké oblečenie. Čím skôr zíde dolu, tým skôr sa dozvie, kto je tá záhadná žena.

O necelú polhodinu Matt kráčal dolu schodmi a zaklopal na dvere salóna, potom vstúpil. Uklonil sa. „Ďakujem, že ste boli ochotná podeliť sa o salón a jedlo. Dovoľte, aby som sa vám predstavil. Worthington, k vašim službám.“

Niet nad pompézne predstavenie.

Takmer ho prekvapilo, keď sa usmiala a vstala, ne-

otrčila mu len pekný noštek. „Ako by som mohla odmietnuť prichýliť cestujúceho, keď je také hrozné počasie?“

Pôvabná.

To bolo prvé slovo, ktoré Mattovi vyskočilo v myslí, keď sa díval, ako preklzla ku zvoncu. Keď vošiel do salóna, stôl už bol prestretý na čaj. Usadila sa a naznačila, aby si sadol oproti. „Nech sa páči. Nemusíme sa správať formálne.“

Posunula k nemu misu a o chvíľu prišlo dievča s čajníkom prikrytým pestrým obrúskom, položilo čajník na stôl a odišlo.

„Sladíte?“ spýtala sa dáma a pozrela naňho spod dlhých zlatistých mihalníc.

Bolo vidieť, že tá dobre vychovaná dáma nemá v úmysle prezradiť Mattovi svoje meno. „Áno, slečna...“

„Mlieko – alebo šľahačku?“ spýtala sa náhlivo.

„Dve kocky cukru a trochu mlieka, ak budete taká milá.“

Kútiky plných pier sa jej mierne vykrivili dohora.

Okato sa obzeral po miestnosti, akoby niečo hľadal. „Cestujete sama?“

Do tváre jej vystúpila červeň. Za daných okolností to nebolo prekvapujúce.

„Niekedy sa počasiu nedá rozkázať, aby človeku vyhovelo.“ Hlas mala prísny, akoby neschvaľovala otázku alebo počasie.

Na dlhých štíhlych prstoch nemala obrúčku. Znova mu preblesla hlavou prchavá spomienka, že ju už niekde videl. Ako by mohol nejaký muž v plnej sile zabudnúť na tie nádherné vlasy, ktoré mali vo svetle sviečok farbu zlata či medi? Áno, na tie vlasy si spomí-

nal. Zabudol len jej meno. Obočie, trochu tmavšie ako zlaté kučery, sa jej krásne klenulo nad očami v kúti-koch mierne zdvihnutými dohora. V živote nevidel krajšiu ženu.

Rád by vedel, akú farbu majú tie výrazné oči, ale v salóne vládlo šero.

Aha, modré. To ho povzbudilo. A teraz keby si vedel spomenúť na ostatné. Dopekla! Už ju videl aj predtým, no kedy a kde, a prečo si na to nevie spomenúť? Pohľad mu upútali pery, sýtoružové a plnšie, než bolo v móde. Aké by to bolo ochutnať ju, cítiť jej jemné pery na svojich ústach? A kde sa vzala tá túžba?

Keď sa k nej Worthington pripojil, Grace mala srdce až v hrdle. Za ten krátky čas, kým bol preč, aspoň desať ráz zmenila svoje rozhodnutie, že ho pozve.

Mattheus, gróf Worthington.

Grace blúdila pohľadom po jeho nádherne stavanom tele, jasne si naňho spomínala. Vysoký, širokoplecí, redingot mu sedel ako uliaty, nákrčník dokonale uviazaný. Vždy elegantne oblečený. Nemyslela si, že ho ešte niekedy uvidí, a ak áno, zrejme by bol ženatý a mal niekoľko detí. Hoci nemá obrúčku, môže byť ženatý... Ach, niečo jej povedal.

„Slečna...?“

Keď sa mu po tej výzve nepredstavila, zvedavo na ňu pozrel. Grace prešla ku zvoncu a s úľavou si vydýchla, keď o chvíľu vošla do salóna dcéra pána Browna.

Mala by sa lepšie usilovať, ak chce, aby... no... Usilovala sa nečervenáť. „Sadnite si, prosím. Vaša spoločnosť ma poteší.“

To bolo oveľa lepšie. Nezabúdaj, máš dvadsaťpäť, nie osemnásť.

Nebude to také ľahké, ako si Grace pôvodne predstavovala.

Worthington si odpil z čaju a zvrátil takmer čierne obočie. „Mimoriadne dobrý čaj, hoci ho podávajú v hostinci.“

„To je moja zmes. Nosím ju so sebou.“ Vzala si ju iba tentoraz, aby ňou pohostila svoju staršiu príbuznú, ktorá vyhlasovala, že zbožňuje Gracin čaj, no nedovolila, aby jej nechala plnú dózu.

Ale čo mala povedať? Rozprávala sa iba s vikárom a s mužmi zo svojej rodiny, a rozhovory s nimi neboli príjemné. „Máte rodinu, ktorá si o vás robí obavy?“

„Iba sestry a nevlastnú matku, ale tie nevedia, kedy sa plánujem vrátiť domov.“ Znova si odpil z čaju. „Predpokladám, že vaša rodina si robí obavy.“

Určite je vydesená na smrť. Už dávno mala byť doma, ale jej príbuzná bola osamelá a potrebovala spoločnosť. „Trochu.“

„Máte to domov ďaleko?“

Grace ho skúmala ponad okraj šálky. Zdalo sa jej, že v očiach mu zazrela záblesk poznania, ale bolo jasné, že si ju nepamätá. A to ju neprekvapovalo. Nevideli sa už dobrých pár rokov. Pravdepodobne tancoval so stovkami dám, odkedy jediný raz tancoval s ňou. V každom prípade nechcela, aby vedel, kto je. Len by to skomplikovalo jej beztak dosť komplikovaný život.

„Len deň cesty,“ odvetila konečne. Bola to pravda, ale zavádzajúca. Musí odviešť rozhovor na istejšiu tému. „Čo si myslíte o mierovej zmluve?“

Na pekne krojených perách sa mu mihol úsmev. „Že to trvá už pridlho a nová francúzska vláda nie je taká silná, ako potrebuje byť.“

Pán Brown zaklopal na dvere, potom vstúpil s inou

zo svojich početných dcér. „Prišli sme po riad, ak ste už dopili čaj.“

Grace odtrhla pohľad od Worthingtonových úst. Ach bože! Ak ju fascinoval predtým, nebolo to nič v porovnaní s tým, čo s ňou robil teraz. Musí sa spamätať. „Áno, prosím vás. Večerať budeme o šiestej.“

Pán Brown sa uklonil. „Veľmi dobre, my...“

Zmrazila ho pohľadom.

„Madam.“

Stačilo. Vo Worthingtonovej prítomnosti sa jej myšlienky načisto rozbehli. Hostinský s dcérou odišiel a dvere nechal pootvorené. Videla, ako na ňu Worthington uprene hľadí. Pravdepodobne ho už nikdy neuvidí a môže rozprávať, o čom chce. „Nemám námietky proti rozhovoru o politike, ale mali by ste vedieť, že som whig.“

2

Teraz mu hodila rukavicu. Matt mal pocit, že by to mohol byť zaujímavý rozhovor. Len keby si spomenul na jej meno a keby zistil, kto je to, to by bolo lepšie. „To je aj moja strana. Mám blízko k ľavici.“

Dáme sa natešene zablysla v očiach. „Tak sa máme o čom rozprávať...“

Pri jedle aj potom sa zhovárali o všetkom možnom – od politiky cez filozofiu až po správu majetku. O všetkom, čo im zišlo na um, okrem počasia. Ani po pár hodinách nemuseli hľadať tému. Takýto zaujímavý rozhovor nevedol celé mesiace, možno aj roky, a určite ho nevedol so ženou. Bola rovnako dobre informovaná ako ktorýkoľvek muž, možno aj lepšie. Nikdy ho prejav dámy tak nezaujal. Zrazu Matt zatúžil vedieť o nej všetko.

„Ste stúpenec Wollstonecraftovej?“ spýtala sa.

Predklonil sa, lakte si položil na stôl. „Rozhodne. Jej názory na práva žien sú mimoriadne zaujímavé a som rád, že v politických kruhoch rastie počet prívržencov Wollstonecraftovej a Benthama.“

Na tvári tej dámy sa mihol neprítomný výraz. „Už dávno som nebola v Londýne, no som v písomnom styku s priateľkami.“

Toto by mohla byť jeho príležitosť. „A vaše priateľky sú rovnakého názoru ako vy?“

„Väčšinou.“ Z hlasu jej vycítil ostražitosť.

„Možno poznáme tých istých ľudí.“

„Pridali ste sa k tým, ktorí sa pokúšali pomôcť vojnovým veteránom?“

Dofrasa, to mu nevyšlo. „Pridal.“

Rozprávali sa o niektorých návrhoch, ktoré podporovali. Vedela o tom naozaj dosť. Pozrel na veľké kreslo pri kozube. Ležala tam kniha so žilkovanou plátennou obálkou. „To je romanca z Minervy?“

„Áno.“ Trochu zdvihla bradu. „Mimoriadne zábavné romány.“

Ak mal súdiť podľa ich rozhovoru, nikto by ju nemohol obviňovať, že si otupuje myseľ čítaním romancí. Bola rozhladená ako ktorákoľvek intelektuálka, ale nehovorila tak štipľavo. „Aj moja nevlastná matka ich číta. No pred mojimi sestrami sa ich usiluje skrývať.“ Matt sa uškrnul. „Nie som si istý, či sa jej to vždy podarí.“

Na perách jej pohrával úsmev, mierne naklonila hlavu ako zvedavý vtáčik. „A čo vy, mylord?“

Už rozmýšľal, aké by bolo bozkávať tie pery. A nerozmýšľal o tom prvý raz v ten večer. Jemne by jej hryzkal plnú spodnú peru...

Bola krásna, inteligentná a mal by jej odpovedať na otázku. Dofrasa, teraz ľutoval, že nečítal tie knihy. „Zatiaľ nie.“

„Možno by sa vám páčili, niektorí džentlmeni ich radi čítajú.“

„Keď mi ich odporúčate, určite si prečítam aspoň jednu.“

Pekne zružovela, akoby ju potešilo, že našla potenciálneho nadšenca svojej lektúry.

Ani nevedel ako, a zrazu hodiny odbili pol šiestej.

Vstala a on takisto. „Musím sa upraviť na večeru.“
„Prirodzene. Onedlho vás tu budem čakať.“

Vyšla zo salóna a on si naliat brandy z karafy na príborníku. Za celé roky ho nijaká žena nepriťahovala tak ako táto záhadná dáma. Zhodli sa takmer vo všetkom, a keď sa nezhodli, jasne, inteligentne vyjadrovala svoje názory.

Dopekla, ako zistí jej meno a cieľ cesty? Napadlo mu jedine to, že ak sa zajtra vyjasní, ponúkne sa, že ju bude sprevádzať domov. Ale čo ak odmietne? Mohol by ju nasledovať. Hodil do seba brandy. Matt sa rozhodol, že sa jej pokúsi dvoriť.

Grace zatvorila dvere na svojej izbe a oprela sa o ne. Matt Worthington nebol celé roky nič viac, iba pobláznenie, ale teraz sa z neho rýchlo stalo čosi iné. Prešli celé roky, čo si dovoľila hnevať sa na to, čo jej osud nadelil, ale teraz, teraz by mohla urobiť čosi pre seba. Neodíde odtiaľto, neodíde bez toho, že by neokúsila, aké to je – užiť si potešenie s mužom.

Čo keby sa to niekto dozvedel? Všetko, o čo si sa usilovala, by vyšlo nazmar.

Jej svedomie sa ozvalo vo chvíli, keď si už myslela, že sa vzdalo.

Aj keď bola obklopená rodinou, niekedy sa cítila taká osamelá, až sa jej zdalo, že môže zomrieť. Nikdy neprekonala roztrpčenie z toho, že sa jej nepodarilo vydať. „Nemôžem si užiť trochu rozkoše? Túžim len po jednej noci. Nič viac nežiadam, len jednu noc, to mi vydrží do konca života.“

Si nemravná.

„No a čo?“ Ruky sa jej chveli, skrúcalo jej žalúdok. Keby len nebola taká nevedomá.

Takto sa skončia tvoje veľké plány, vysmievalo sa jej svedomie. Netušíš, čo treba robiť.

„Určite mi pomôže. Koniec koncov nemôže to byť ťažké.“

Spozná Ťa. A čo potom?

„Nespozná. Určite sa na mňa druhý raz ani nepozrel, len si so mnou zatancoval jedno kolo, keď ho k tomu donútila lady Bellamnyová. Bola som len jedna z mnohých, ktoré v ten rok debutovali.“ Už sa na ňu určite nepamätá.

To hovoríš ty. Čo ak otehotnieš?

„Daj mi pokoj! Musí to byť osud. Koniec koncov aká bola pravdepodobnosť, že tu obaja budeme v tom istom čase a v hostinci nebude nikto iný?“

Grace sa prestala hádať sama so sebou, umyla si ruky. Škoda, že tu nemá krajšie šaty. Keď sa vrátila do salóna, dala priniesť víno. Kým prišiel Worthington, upokojila si podráždené nervy a svedomie sa rozhodlo, že jej dovoľí, aby sa rútila rovno do záhuby, ako sama chce.

Prezliekol si košeľu, ale nie redingot. „Ospravedlňujem sa, že som prišiel na večeru v čižmách.“

„Mne to neprekáža.“ Podala mu pohár klaretu. „Ako vidíte, nemám so sebou iné šaty. Mala som byť preč iba deň.“

„Aj ja som predpokladal, že už budem doma, a poslal som komorníka popredu s ostatnými vecami.“ Lútoštivo sa usmial. „To mi bude poučením, že mám mať vždy so sebou batožinu.“ Odpil si. „Ten klaret je vynikajúci.“

„Áno, pán Brown má dobre zásobenú vínnu pivnicu.“

Chcela sa Worthingtonovi zdôveriť, že otec ich sem

vodil, lebo tu mali kvalitné víno. Zdôveriť sa mu s ťažkosťami, ktoré teraz prežíva. Našťastie nestihla prezradiť priveľa, keď sa dvere otvorili a vošiel pán Brown s jedným zo svojich synov, obaja niesli prikryté podnosy.

Keď Matt zacítil lahodné vône pokrmov, zaškvrkalo mu v bruchu.

„Moje dievčatá si mysleli, že na začiatok by ste si mohli pochutnať na krémovej hubovej omáčke. Potom tu máme jelenie stehno so zelenou fazuľkou...“ Keď ten muž skončil, na stole aj na príborníku stálo niekoľko mís. „A tu je ovocný koláč so šľahačkou ako dezert.“

Matt ponúkol dámu, aby si vybrala z ponuky, potom si naložil aj on. Počas jedla na niekoľko minút stíchli. On preto, lebo bol hladný ako vlk, ona sa trochu ostýchala. Nečudo. Tuším nikdy predtým nevečerala sama s mužom.

„Musím sa vám priznať, na prvý pohľad ma tento hosťinec nenadchol, ale jedlo aj víno vynahradia, že je trochu ošarpaný.“

„Mne to tu vždy pripadalo útulné.“

Fascinovane sa díval, ako spôsobne oblizuje šľahačku z lyžičky. „Tuším s vami súhlasím.“

Spýtal sa jej, čo si myslí o pokusnej farme v Norfolku, a napočudovanie zistil, že o nej vie toľko ako on. Hodiny leteli ako predtým. Onedlho odbili desať a vstala.

Aj Matt sa postavil, čakal, že náhlivo odíde. Ale ona neurobila puckerlík ani nezamierila k dverám, len stála, čakala a skúmala mu tvár. Také pozvanie mu stačilo.

Váhavo zdvihol ruku a chrbtom ruky jej prešiel po líci. Nikdy tak netúžil po nijakej dáme. *Čo by urobila,*

keby ju pobozkal? Zrazu mu bolo jedno, kto je a odkiaľ je. Bola jeho. Cítil to v kostiach. Osud mu poslal do cesty krúpy a ľadový dážď a poslal sem aj túto ženu, aby ju tu našiel a robil si na ňu nároky.

Urobila k nemu krôčik, stále jej prstom prechádzal po sánke. Pokročila ešte bližšie.

Toto je ako chytanie pstruhov, len s väčšou odmenou.

Worthington dokázal, že je taký, ako si o ňom Grace myslela, a teraz... aj keby mu chcela odolať, nemohla. Potlačila rastúcu úzkosť. Jej plán dozrel a teraz nebol čas, aby sa bála. Koniec koncov načo by jej bolo panenstvo, keby zostala starou dievkou?

Jeho oči ju očarili a túžila po ňom. Cítiť jeho ústa na svojich, jeho ruky na svojom tele. Nebola si istá, čo ju ešte čaká, ale chcela, aby jej to ukázal. Potom ju objal okolo pása, pritiahol si ju. Položil jej dlaň na líce a mierne mozoľnatým palcom jej prešiel po perách. Prebiehalo to presne tak, ako chcela. Bude to najúžasnejšia noc v jej živote.

„Ste krásna.“ Hlas mal tichý, zmyselný.

Po chrbte jej od rozkoše prebehli zimomriavky. Nikdy si nemyslela, že jej to povie nejaký muž. Ona alebo osud – sa rozhodli správne.

Sklonil hlavu, jemne prešiel perami po jej perách.

Zľahka mu položila ruku na plecía. Chytil jej druhú ruku a naznačil jej, aby ho objala okolo krku. Keď prechádzal jazykom po jej perách, nevedela, čo má robiť, tak ich trochu našpúlila. Usmial sa. Urobila niečo zle? Nedovolí mu, aby prestal.

Keďže dáma bola taká odvážna a pozvala Matta, aby sa k nej pridala v salóne a rozprávali sa spolu, čakal, že bude skúsená. Nebola skúsená a z neznámeho dôvodu chcel zajasať. Akoby čakala práve naňho.